

Udenrigsministeriet: Dansk sikkerhedspolitik 1948-1966 – Bind II: Bilag**130. Uddrag af Socialdemokratiets formand Hans Hedtofts tale den 23. juni 1953 på den socialdemokratiske partikongres (side 301-302)****Bilag 130****Uddrag af Socialdemokratiets formand Hans Hedtofts tale den 23. juni 1953 på den socialdemokratiske partikongres**

.....
Hvad nu vort eget land angår, og de konsekvenser, vi mener at måtte drage af den foreliggende situation, vil jeg gerne her til partiets højeste instans udtale mig ganske klart. Det er så meget mere nødvendigt, fordi alle mulige politiske kandestøbere længe har været optaget af at forudsige vore beslutninger, at tillægge os ansvarsløse motiver og alt det, som den slags folk, der ikke kender os eller har direkte ond vilje, muntre sig med i de skiftende situationer.

Det er vel i dag almindelig erkendt, at Danmark ikke alene er i stand til at organisere et forsvar, som er i stand til at afværge et angreb fra en stormagt. Danmark er derfor livsinteresseret i andre landes forståelse og støtte. Vi har al grund til at være taknemmelige for den velvilje, der er vist os inden for Atlantpagtorganisationen, og for den støtte, som vi har modtaget. Det samarbejde, der hidtil har været mellem Atlantpagtlandene om militære planer, må naturligvis fortsættes i overensstemmelse med trufne beslutninger, indtil der sker noget, der berettiger til at tage dem op til revision.

Blandt dette samarbejdes militære problemer har i det sidste årstid for vort og Norges vedkommende bl. a. været spørgsmålet om eventuel permanent stationering af allierede flyvertropper på dansk og norsk område i fredstid.

En rent ud sagt tåbelig og kommunistisk inspireret propaganda har søgt at fremkalde det indtryk, at forslaget herom skyldes, at USA forberedte en besættelse af vort land. Denne propaganda savner ethvert grundlag. Der kan virkelig i vor lynkrigstidsalder anføres en række militære grunde for, at det var i vor egen interesse allerede i fredstid at have fast stationerede forsvarsberedte allierede flyvertropper på vort område.

Men dette spørgsmål har også andre og meget vanskelige sider, både militære og politisk-psykologiske, som jeg mener må være afgørende for vor stillingtagen.

Erfaringerne fra Island bekræfter, at en fast stationering af allierede tropper i et lille land let kan medføre et alvorligt modsætningsforhold til den nationale befolkning. Når jeg overvejer virkningerne af en permanent stationering her i landet, kan jeg ikke undlade at tænke på disse erfaringer.

Det er kendt, at den norske regering af politiske grunde for ét år siden har afvist permanent stationering af allierede flyvere i Norge i fredstid. Det er givet, at dette standpunkt har påvirket mange danskeres vurdering af problemet. For mig er det derfor helt klart, at et dansk ja til permanent stationering ikke vil øge den brede samling om Atlantpagten, som det må være vor opgave at bidrage til.

Men til alle disse mere politisk psykologiske betragtninger kommer, at en permanent stationering af allierede flyvere her i landet kun kan være af tvivlsom militær værdi, så længe Atlantpagtorganisationerne ikke har den fornødne hærstyrke og panserudrustning til militær stærk dækning af Sydslesvig og Holsten.

(Bilag 130 fortsat)

Hvad regeringen egentlig vil, ved jeg ikke. Udenrigsministeren har sagt et og statsministeren antydet noget andet.

Tidspunktet må imidlertid nu være inde, hvor vi tager stilling. Alle disse forhold taget i betragtning bør det derfor blive Socialdemokratiets standpunkt, at vi takker for tilbudet om permanent stationering af allierede flyvere i fredstid, men medde- ler, at vi i den nuværende situation ikke ønsker at modtage det.

Kan spørgsmålet da opstå senere?

Herpå kan ingen svare konkret. Det er klart, at det vil afhænge af hele den internationale situations udvikling og af, om de øjeblikkelige muligheder for afspæn- ding viser sig holdbare. Vor selvfølgelig ret til som allieret land at etablere en ord- ning, hvorved allierede flyvere stationeres her i landet, hvis vi selv skønner det hen- sigtsmæssigt, er indiskutabel. Opstår en sådan situation, kan problemet om fast sta- tionering få aktualitet påny.

Men vi skal naturligvis fortsætte udbygningen af vore værn, herunder også vore flyvepladser, som jo ikke i en kritisk situation lader sig opbygge fra den ene dag til den anden. Mulighederne for at kunne modtage hjælp i en truende situation må selvfølgelig være til stede. Ligeledes må vi naturligvis fortsat tage del i forsvars- øvelser sammen med andre lande, og vore områder må indgå i sådanne øvelser.

Socialdemokratiet bør altså efter min mening stå ved Atlantpolitikken med alle dens rettigheder og fordele, alle dens forpligtelser og konsekvenser, men vi må sam- tidig fastholde vor ret til selvstændig dansk vurdering af og stillingtagen til den til enhver tid foreliggende situation.

.....